



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Commentaria Vetustissima & profundissima Super Canticvm Canticorum Salomonis Qvod Hebraice Dicitvr Sirhasirim

Wolbero <de Sancto Pantaleone>

Coloniae Agrippinae, 1630

Versvs V. Surrexi igitur vt aperirem dilecto mio: Manus mea stillauerunt
myrram, & digiti mei pleni myrra probatissima.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10027

nis, quia mens ad Deum conuersa prius timore, post amore compungitur, quando aliquis pertimescens gehennæ supplicia, abdicatis mundi desiderijs, peccata quæ fecerat plangit quasi foramen & scissuram in corde eius diuina gratia fecit. Processu verò bonæ conuersationis, postquam securitatem aliquam ex diuinâ misericordia conceperit, tanto in Deum amore ardescit, vt qui prius flebat ne duceretur ad supplicium, postmodum amarissimè flere incipiat, quia differtur à regno.

Tunc ergo per foramen, quod dolor fecit cordis pœnitentis, pijsimus Dominus mittit manum gratiæ & misericordiæ lenientis, tamque suauissimo actu mentem reficit, vt tota in Dei amore succensa nihil terrenum quærat & concupiscat, ipsa etiam visibilia omnia parui pendat, solaq; cœlestia & æterna toto animo adipisci contendat.

Quid per ventrem intelligatur, qui dicitur intremuisse ad tactum Sponsi, posteaquam misit manum suam per foramen.

Ad cuius tactus suauitatem venter contremiscit, quia mens contemplatiuæ vitæ dulcedinem hauriens, virtute aspirantis gratiæ commouetur, vt intelligat dilectionem Dei sine dilectione proximi esse nõ posse, sed hanc esse plenitudinem perfectæ dilectionis vt qui diligit Deum propter se, proximum quoque diligit propter Deum. Hoc ergo modo ò filiæ Ierusalem, dilectus meus misit manum, hoc est auxilium virtutis & gratiæ suæ per foramen

compuncti mei cordis insinuans & admonens, vt quia ego ei in corde meo amori eius inhærendo aditum fecerim, non dubitem etiam in proximorum cordibus ei per prædicationis officium ingressum parare, quandoquidem ipse semper præsto sit per auxiliatricem, gratiam, & mihi quid, vel qualiter doceam prærogare, & audientibus mentium aures aperire soleat.

Vnde & hanc eandem sententiæ quam ad memetipsam retuli, non absurdè ad auditores quoq; meos referre possum, vt dicatur dilectus manum suam per foramen mittere, quoties ad aures Auditorum exteriore per vocem prædicationis sonando ad aures interiores manum auxiliatricis gratiæ immitendo ingreditur. Ad cuius tactum venter meus intremiscit, quia infirmiores quiq; mei, quæ prius præ imbecillitate ingenij non intelligebant, intelligunt, & cum diuini iudicij terrorem audientes contremiscunt, ad boni quoq; operis fructum moueri discunt.

Alia expositio missio- nis manus dilecti per foramen, ad huius tactum, venter intremiscit.

VERSUS V.

Surrexi igitur vt aperirem dilecto meo: Manus mea stillauerunt myrram, & digiti mei pleni myrra probatissima.

Quia enim suum mihi promisit auxiliū, quo laboris mei cōsequer-

Quomodo dilecta dilecto aperiat.

querer fructum, dignum fuit vt prædicationis officium non refugerem, sed sicut ei meum cor gratiâ ipsius aperueram, sic illi quoque proximorum corda eadem gratiâ per prædicationem aperirem.

1^o Cor. 9.

Manus sponse myrram distillare est opera eius mortificationem carnis redolere.

Manus autem meæ distillauerunt myrram, quia iuxta Doctoris gentium vocem, *castigavi corpus meum & seruituti subieci, ne forte dum alijs prædicarem, ipsa reprobata efficerer.* Manus enim meæ sunt opera mea, quæ semper myrram distillare debent, quia mortificationem carnis, vitiorum abstinentiam, & virtutum affluentiam semper redolere debent.

Cant. 8.

Iohan. 15.

Digitus sponse plenus sunt myrra probatissima, quando virtutum eius opera sunt discreta charitate diuina & fraternâ.

Digitus verò mei pleni sunt myrrâ probatissima, quia ipsa mea si qua sunt virtutum opera, magna quidem debent habere discretionis moderamina, sed ipsa discretio redundare debet charitate diuinâ atq; fraterna. Quid enim est myrra probatissima nisi charitas omnium virtutum electissima? quare autem myrra, nisi quia fortis est vt mors dilectio, & dura sicut inferus amulatio? maiorem enim nemo charitatem habet quàm vt animam suâ ponat quis pro amicis suis.

Digitus ergo mei, id est actus in vnâ mente quasi in vno corpore decem præceptis discreti, pleni sunt myrra charitatis, quia cum dilectum meum fortiter diligo, pro eius legibus seruandis & prædicandis vsque ad mortem laborare non detrecto.

Pro fratrum quoque salute vel

necessitate hanc discretionem habere studeo, vt cum magis in diuinâ contéplatione suspendi cupiam, fraterna tamen charitas interdum me compellat descendere, & myrram laboris ad eorum vtilitatem colligere.

Igitur cum exhortatione dilecti mei, iam surrexissem, vt verbum vitæ proximis prædicando, illorum quoque clausa corda aperirem ei, manibus meis myrram distillantibus, digitis etiam myrrâ probatissimâ plenis, ad officium prædicationis me accinxi.

VERSVS VI.

Pessulum ostij mei, aperui dilecto meo: at ille declinauerat atque transferat. Anima liquefacta est, vt dilectus locutus est: quasi sui, & non inueni illum; vocaui, & non respondit mihi.

Solui, inquam, ad tempus rigorem propositi mei, siue clausuram silentij mei, & procedens in publicum, os meum aperui, & atraxi spiritum. Reiecto etiam à me ipsâ omni obstaculo mentis, cœpi diligentius perferutari mirabilia testimonia dilecti, quæ & opere ostederem, & sermone enuntiarem. Sed cum optarem, vt ad me totus intraret, diceretque ei cū Moysse, *Domine ostende mihi faciē tuā, ille iā declinauerat atque transferat,* & tantū posteriora sua aliquatenus videnda reliquerat.

Ps. 118. Quid sit pessulum ostij aperire dilecto.

Exod. 33.

Aa 3

Quid